

PHÙ TÔ LỤC

EM LÀ
VỢ *của* ANH

Editor: meemở

Mục Lục

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

Chương 1

Câu chuyện bắt đầu vào mùa thu năm 1989.

Ngày đó Tô Nhiên mặc áo màu lam nhạt kẻ ô vuông chất nilon mới tinh hẹn gặp Hà Kiến Quốc ở tiệm cà phê đầu tiên của thành phố. Hai người đều thông qua người khác giới thiệu, ấn tượng của Tô Nhiên về Hà Kiến Quốc rất tốt.

Ngày đó anh mặc đồng phục công nhân màu xanh, quần áo phẳng phiu, dáng người cao lớn. Tuy rằng xuất thân từ nông thôn nhưng vẫn rất tuấn tú. Bởi vậy, ấn tượng đầu tiên của Tô Nhiên là người này vô cùng lịch sự, lễ phép. Ấn tượng của Hà Kiến Quốc về Tô Nhiên cũng không tệ, trắng trẻo nõn nà, khi cười có má lúm đồng tiền và chiếc răng khểnh.

Hai người lần đầu tiên gặp đã có ý, vì thế mùa đông năm sau bọn họ kết hôn.

Đều nói cô dâu là người phụ nữ xinh đẹp nhất trên đời, lời này quả thực không sai. Ngày đó Tô Nhiên trang điểm xinh đẹp, tựa như một đóa hoa thủy tiên vừa chớm nở, quyến rũ lại thuần khiết. Hôn lễ long trọng, ‘tứ đại kiện’ [1] tiêu chuẩn đều có. Tô Nhiên cười tươi như hoa, Hà Kiến Quốc cũng cười ngây ngất, đêm tân hôn ôm Tô Nhiên nói: “Anh sẽ đối xử tốt với em cả đời.”

[1] Tứ đại kiện: Một từ thường dùng trong những năm 1950-1970 ở Trung Quốc, để chỉ: máy may, xe đạp, đồng hồ và radio.

Người nói câu này rất nhiều nhưng người có thể làm lại rất ít. Tô Nhiên biết Hà Kiến Quốc là người như thế nào, đừng nhìn bề ngoài anh cao lớn mạnh mẽ, thực ra là một người thô kệch đúng chuẩn, một cây gỗ thành thực ít nói, muốn nghe anh nói còn khó hơn trộm hai viên tiên đan từ chỗ Thái

Thượng Lão Quân. Bởi vậy, Tô Nhiên nghe xong lời này – câu nói động tình nhất trong cuộc đời Hà Kiến Quốc, cô liền thỏa mãn, ngọt như mật, vui vẻ cọ cọ đầu vào ngực anh.

Nhưng ngày tháng đi qua, thời gian dài mâu thuẫn cũng bắt đầu. Mọi nhà đều có khó khăn riêng, gia đình nhỏ của Tô Nhiên và Hà Kiến Quốc này cũng không ngoại lệ! Cải cách nổ ra, vì thực hiện kinh tế thị trường Xã Hội Chủ Nghĩa, xí nghiệp quốc doanh Tô Nhiên công tác phá sản, vốn đóng cửa không có công tác cũng không sao, tiền lương của Hà Kiến Quốc cũng không ít, nuôi Tô Nhiên cũng không thành vấn đề. Nhưng hoạ vô đơn chí là Tô Nhiên sanh non.

Hơn nữa nguyên nhân là Hà Kiến Quốc có chuyện mờ ám với một nhân viên nữ bị Tô Nhiên bắt gặp, cô tức giận trượt chân, đứa bé mới hai tháng cũng mất.

Đều nói tổn thương dẫn đến nguội lạnh, Tô Nhiên vẫn cho rằng dù tất cả đàn ông trên thế giới đều ăn vụng, Hà Kiến Quốc nhà cô cũng sẽ là một ngoại lệ. Nhưng làm sao mà biết quạ đen ở đâu mà chẳng đen, Hà Kiến Quốc cũng là một con quạ đen xấu xí. Nhưng Tô Nhiên lại khác những người ở phụ nữ khác sinh ra trong gia đình quan lại, tâm cao khí ngạo ngấm vào trong máu bị Hà Kiến Quốc kích thích bùng phát. Không nói hai lời, một câu ly hôn. Cô cũng không tin qua thôn này lại không có cửa hàng nợ.

Nhưng Hà Kiến Quốc không chịu, người trong nhà Tô Nhiên càng không cho phép. Mẹ Tô Nhiên còn lấy cái chết uy hiếp, một khóc hai ầm ĩ ba thất cổ, dù sao nhất quyết không để Tô Nhiên ly hôn. Người thế hệ trước, nhất là người thế hệ cũ không muốn bất cứ một vết bẩn nào, để ý nhất là thanh danh, phụ nữ ly hôn chẳng khác nào hồng cả đời, giống như là một quả trứng gà vỡ, người đứng đắn không muốn, chỉ có đám ruồi bọ sâu chuột mới đến nếm thử mấy miếng thôi.

Cứ kéo dài như vậy, Tô Nhiên vì cha mẹ chỉ có thể tiếp tục, nhưng tiếp tục không có nghĩa là cô chấp nhận. Cô và Hà Kiến Quốc chia phòng, cùng phòng cũng không cùng giường, không có công tác ở xí nghiệp quốc doanh cũng rất tốt, Tô Nhiên có thể vượt qua vết thương lòng mà tiến lên. Tình trường thất bại, chức trường đặc ý, không còn nhà còn có công tác cơ mà.

Chỉ trong vòng năm năm, Tô Nhiên từ một nhân viên đánh chữ nho nhỏ ở xí nghiệp nước ngoài trở thành quản lý nghiệp vụ, cả ngày như trận địa sẵn sàng đón quân địch, bay tới bay lui khắp thế giới, giao tiếp với người nước ngoài.

Mà Hà Kiến Quốc thì sao, Hà Kiến Quốc vốn có công việc không tệ, tốt nghiệp khoa chính quy, lại là lực lượng nòng cốt nghiên cứu khoa học của nhà máy. Ở thời đại đó có mấy người có công ăn việc làm ổn định như vậy, cả đời áo cơm không lo. Nhưng bây giờ đã hoàn toàn bước vào xã hội mới, không phải tám năm trước, hiện giờ rất nhiều người kém Hà Kiến Quốc tám năm trước đều đã được ủy thác nhiệm vụ, thăng chức rất nhanh! Chỉ có Hà Kiến Quốc vẫn quanh quẩn bên cái lò sắt kia.

Tô Nhiên biết Hà Kiến Quốc có chút cổ hủ, bởi vì người sáng suốt vừa nhìn đã biết chỉ cần Hà Kiến Quốc có thể đưa chút quà, chào hỏi cấp trên là xong. Như vậy anh có thể bắt chéo hai chân ngồi phòng làm việc, tiền lương còn cao hơn trước kia. Nhưng Hà Kiến Quốc thanh cao cũng cố chấp, giống như ông già chỉ biết bán mặt cho đất bán lưng cho trời. Hà Kiến Quốc chỉ mong giữ lại cái phòng thí nghiệm của anh cả ngày đứng dưới nắng nóng mệt sống mệt chết, không kiêu ngạo không siểm nịnh giống như nữ thần Tự Do vậy.

Nhưng Tô Nhiên cũng không muốn chỉ bảo, nhắc nhở hay giúp anh quản lý. Tiền lương của Tô Nhiên cao, cao hơn Hà Kiến Quốc rất nhiều, cơ sở kinh tế quyết định kiến trúc thượng tầng, lời này không sai. Dần dần, Tô Nhiên cũng bắt đầu khinh thường Hà Kiến Quốc, nói khó nghe một chút thì đó là hèn nhát.

Tô Nhiên lại một lần nữa nhắc đến chuyện ly hôn. Lần này Tô Nhiên làm rất tuyệt tình, mất tích một tuần không về nhà. Tô Nhiên biết Hà Kiến Quốc tìm cô, không ít người đến hoà giải, nhưng Tô Nhiên quyết tâm. Kể cả đối với mẹ cô cũng tiền trăm hậu tấu, cô không muốn tiếp tục ở bên người đàn ông như Hà Kiến Quốc nữa, người đàn ông như vậy không thể cho Tô Nhiên tương lai cô muốn. Hơn nữa quan trọng nhất là Tô Nhiên vẫn canh cánh trong lòng chuyện năm năm trước, cô không thể tha thứ cho Hà Kiến Quốc, cả đời này cũng sẽ không thể.

Đương nhiên, thúc đẩy Tô Nhiên hạ quyết định như thế còn có một nguyên nhân, một người đàn ông tên Mike đang theo đuổi Tô Nhiên. Tấn công rất mãnh liệt.

Mới đầu, Tô Nhiên còn không để ý lắm, nhưng người đàn ông Mike kia đúng là giỏi ‘binh pháp Tôn Tử’, mỗi ngày một bó hoa, năm ngày ba bữa còn đến công ty Tô Nhiên lớn mật thổ lộ lòng ái mộ, lời ngon tiếng ngọt giống như viên đạn bọc đường của giai cấp tư sản. Tô Nhiên say, thấy dần vật nhưng cũng mơ màng. Một người phụ nữ gần ba mươi tuổi một lần nữa cảm nhận được hạnh phúc và tình cảm lãng mạn như mỗi tình đầu của thiếu nữ mười ba. Mỗi người đàn bà đều có giấc mơ làm công chúa, Tô Nhiên đã mơ mười mấy năm rồi.

Nhưng đứng trước sự say mê, Tô Nhiên vẫn biết mình là phụ nữ có chồng, tuy rằng như người xa lạ, đồng sàng dị mộng [2]. Nhưng Tô Nhiên vẫn không hồ đồ, Hà Kiến Quốc đã làm chuyện hồ đồ, cũng không có nghĩa Tô Nhiên sẽ miến trả miến, hơn nữa, Tô Nhiên khinh thường, cô cũng không muốn để người ta nói ra nói vào.

[2] Đồng sàng dị mộng: Cùng nằm một giường mà mộng tưởng khác nhau. (Nghĩa bóng) Sống gần nhau, nhưng không cùng một chí hướng.

Ngày thứ mười, rốt cục Tô Nhiên để Hà Kiến Quốc tìm được cô. Nhìn anh gầy không ít, râu cũng không cạo, cô có chút không đành lòng, dù sao một

đêm vợ chồng trăm đêm ân tình, huống chi cô còn dây dưa với Hà Kiến Quốc đến tận tám năm. Nhưng Tô Nhiên vẫn chưa từng quên những gì Hà Kiến Quốc đã làm, công không chuộc được tội, Hà Kiến Quốc vẫn không đáng để cô tha thứ.

Lần này, Hà Kiến Quốc lùi bước, không tiếp tục níu kéo. Cuốn sổ đỏ chói biến thành xanh, ảnh bán thân hai người biến thành ảnh một người. Tô Nhiên tự do rồi.

Hà Kiến Quốc không muốn gì, nhà và giấy tờ đều đặt hết trước mặt Tô Nhiên. Tô Nhiên không cần, nhà là năm đó đơn vị phân cho Hà Kiến Quốc, Tô Nhiên có chi một ít tiền, nhưng không nhiều lắm. Ở nhiều năm như vậy coi như là phí thuê phòng. Về phần gửi ngân hàng, Tô Nhiên càng cảm thấy cô không có lý do gì để cầm. Năm năm trước, cô đã sớm giao quyền tài chính cho Hà Kiến Quốc, cô đã không quan tâm năm năm, Tô Nhiên không muốn lấn lướt, cô cũng không cần số tiền này.

Nhưng Hà Kiến Quốc vẫn nhất quyết, anh nói, anh muốn đi Tây Tạng, chính phủ kêu gọi kỹ thuật ủng hộ phía Tây. Vì thế Hà Kiến Quốc nhân cơ hội này xung phong nhận việc. Sẽ đi năm năm liền, nhà có để lại cũng vô dụng.

Tô Nhiên đã nói cả đời anh đều làm chuyện ngu xuẩn, người khác đẩy còn không kịp, anh còn ôm đồm vào mìn

Cuối cùng, nhà vẫn để cho Tô Nhiên, gửi ngân hàng cũng cho Tô Nhiên, Hà Kiến Quốc chỉ cầm chút tiền đến chỗ kia mua vài thứ, phần còn lại anh nói không cần lo lắng, đã là hưởng ứng lời kêu gọi của chính phủ thì ăn, mặc, ở, đi lại đương nhiên đã có sắp xếp, hơn nữa còn có trợ cấp.

Ngày Hà Kiến Quốc đi, Tô Nhiên cũng đi tiễn, coi như là vì chút tình nghĩa vợ chồng cuối cùng. Dưới mười độ, tuyết rơi lập tức kết băng, Tô Nhiên không mặc áo lông, Hà Kiến Quốc thấy vậy lại cố ý đến tiệm áo lông gần

đó, lấy tiền mua cho Tô Nhiên một chiếc áo lông. Lúc mặc cho Tô Nhiên, còn nói: “Lớn như vậy rồi, về sau phải học cách tự chăm sóc bản thân đó.”

Ở trong lòng Hà Kiến Quốc, Tô Nhiên vẫn là một đứa bé chưa lớn, vẫn là cô gái cần anh chăm sóc cả đời kia.

Tô Nhiên cũng muốn tin có phải năm ấy cô đã hiểu lầm anh rồi không.

Chương 2

Cuối cùng Tô Nhiên vẫn hẹn hò cùng Mike mắt xanh da trắng, yêu đương quả đúng là cuồng nhiệt.

Hẹn hò ba năm, không ai nhắc tới chuyện kết hôn. Cuối cùng vẫn là mẹ Tô Nhiên thúc giục, đến lễ Giáng Sinh năm thứ tư, Mike mới cầu hôn Tô Nhiên.

Bởi vì thành phố kiến thiết lại, nhà ở trước nhà máy phân cho Hà Kiến Quốc bị phá bỏ, Tô Nhiên nhận được hai lăm vạn tiền đền bù. Hỏi Hà Kiến Quốc có cần không, Hà Kiến Quốc lắc đầu nói, anh cầm tiền cũng không có chỗ tiêu. Tô Nhiên tạm thời giữ hộ anh.

Cuối cùng, Tô Nhiên chấm một căn chung cư trong nội thành, hai tầng, rất rộng rãi, giao trước bốn mươi vạn, tiền trả theo từng kỳ, mười năm trả hết. Tô Nhiên cảm thấy không tệ, liền dùng một nửa tiền trợ cấp nhà của Hà Kiến Quốc. Lúc đó Tô Nhiên nghĩ, nếu Hà Kiến Quốc cần, cô sẽ trả lại cho anh ngay.

Tô Nhiên và Mike còn chưa kịp kết hôn, mẹ Tô Nhiên đã ngã bệnh. Là ung thư phổi, hơn nữa là giai đoạn cuối, bệnh tới như núi đổ, bệnh viện cũng đành bó tay. Tô Nhiên hoảng hốt, lúc kiếm tiền cho mẹ chữa bệnh, Mike yêu cầu cô đưa ra công chứng tài sản trước khi kết hôn, nếu Tô Nhiên thiếu

tiền, anh ta có thể cho, ghi giấy vay nợ ghi chú rõ khoản trả ngày trả là được.

Tô Nhiên ngần ra, chủ tịch Mao nói rất đúng, phải cảnh giác với viên đạn bọc đường của giai cấp tư sản, Tô Nhiên đã quá chủ quan. Cô không nói hai lời, cởi nhẫn kim cương ba gram trên tay ném ra ngoài, sau đó về nhà, lấy tất cả những gì anh tặng cho Tô Nhiên ấn theo giá thị trường đổi thành tiền mặt trả cho anh ta. Đều nói phải quốc tế hóa, nhưng quốc tế đến quốc tế đi, có một số thứ vẫn không thể quốc tế hóa được.

Tô Nhiên còn chưa kịp dùng hết tiền gửi ngân hàng, đến nông nổi đập nồi bán sắt, mẹ Tô Nhiên đã đi rồi.

Thi thể được đưa đến nhà tang lễ, Tô Nhiên cũng như mất nửa cái mạng. Tô Nhiên không phải con gái một, nhưng em trai Tô Nhiên mười lăm tuổi đã chết non, Tô Nhiên thành con gái duy nhất, không ai thân thích, Tô Nhiên cũng ngã bệnh.

Khi tỉnh lại, Tô Nhiên thấy Hà Kiến Quốc bốn năm không gặp. Tô Nhiên rơi nước mắt, lại năm mơ rồi, lại năm mơ rồi. Không được hình ảnh đó, Tô Nhiên quyết định nhắm mắt lại ngủ luôn.

Lại tỉnh lại, quả nhiên không thấy Hà Kiến Quốc đâu nữa. Thật là mộng đẹp Hoàng Lương, Tô Nhiên hừ lạnh rời giường, thế nhưng lại thấy Hà Kiến Quốc. Bốn năm gian khổ, dù là mặt hay là tay anh đều thô ráp hơn, thô ráp như vậy còn có trái tim nữa.

Hà Kiến Quốc giúp đỡ Tô Nhiên làm lễ tang, hơn nữa ở lại hơn nửa tháng, trong ngoài đều quản lý cực kỳ tốt. Thấy anh vẫn chưa có ý đi, Tô Nhiên hỏi anh, có thể xin nghỉ lâu như vậy sao?

Hà Kiến Quốc giật giật mặt nói: “Bốn năm chưa xin nghỉ đi thăm người thân lần nào, lần này nghỉ cho đủ.”

Tô Nhiên lại muốn khóc , bốn năm, anh chưa từng trở về lấy một lần.

Hà Kiến Quốc lại đi, nhưng lần này lại bắt đầu gọi điện thoại an ủi Tô Nhiên.

Tô Nhiên dần bớt buồn, nhưng tinh thần vẫn uể oải. Tô Nhiên muốn đi giải sầu, Hà Kiến Quốc bảo cô đến Tây Tạng, Tô Nhiên đồng ý. Hà Kiến Quốc cao hứng phấn chấn trước nửa tháng đã bắt đầu chuẩn bị nghênh đón Tô Nhiên.

Anh đưa Tô Nhiên thăm cung điện Bồ Lạp Đạt, nhìn sa mạc, ăn dưa Cáp Mật, đốt lửa trại, còn cùng dân chăn nuôi vắt sữa dê, uống rượu lúa mì Thanh Khoa.

Tâm tình Tô Nhiên dần dần tốt hơn, nhưng Hà Kiến Quốc cũng đã có người

Tạp Mỗ, một cô gái tộc Tạng xinh đẹp vừa mới tốt nghiệp, mắt to, ngũ quan sâu, trên khuôn mặt trẻ trung luôn mang theo thần thái rạng rỡ, ánh mắt nhìn Hà Kiến Quốc tràn ngập ái mộ và sùng bái.

Cô ấy hỏi Tô Nhiên: ‘Chị Tô, chị là vợ trước của anh Kiến Quốc phải không? ’ Hai chữ ‘Vợ trước’ được nhấn rất mạnh, như là nhắc nhở Tô Nhiên thân phận của cô.

Tô Nhiên gật đầu, nhớ lúc còn trẻ khi còn là vợ anh, cô được Kiến Quốc sủng ái thế nào.

Vậy chị không yêu anh Kiến Quốc sao, em biết sau khi ly hôn hai người vẫn là bạn tốt. Chị Tô chị cảm thấy, anh Kiến Quốc và em thế nào? Chị sẽ chúc phúc cho chúng em chứ.

Tô Nhiên không ngờ cô gái nhỏ này sẽ trực tiếp và thông minh như vậy. Tối đó, khi Hà Kiến Quốc pha nước tắm cho Tô Nhiên, Tô Nhiên mới hiểu

được một đạo lý, Hà Kiến Quốc không phải thương phẩm trưng bày trong cửa hàng, theo tâm trạng của cô mà chờ cô lấy hay bỏ. Anh không chỉ có một mình, hơn nữa anh là người tốt, chỉ cần là người tốt anh sẽ chọn người khác, mà không phải người khác chọn anh.

Ngày hôm sau Tô Nhiên liền đóng gói hành lý rời đi, Hà Kiến Quốc hỏi cô vì sao đột nhiên rời đi, Tô Nhiên chỉ mỉm cười nói công ty có việc.

Tô Nhiên còn cố gắng giảm bớt liên lạc với Hà Kiến Quốc, một năm thôi, dựa theo tính cách của Hà Kiến Quốc không biết đã bọn họ phát triển đến mức nào.

Cho đến cuối năm, Tô Nhiên mới thông qua người quen biết Hà Kiến Quốc đã trở lại. Tô Nhiên lúc này mới biết tin tức về Hà Kiến Quốc nhưng lại nghe nói trước đó không lâu Hà Kiến Quốc bởi vì công việc mà bị thương.

Cuối cùng Tô Nhiên vẫn không thể nào nhịn được, đến siêu thị mua một đồng hồ. Tới cửa, Tô Nhiên nghĩ nếu anh và Tạp Mỗ thành đôi, cô sẽ chúc phúc cho bọn họ, coi như bạn cũ đến thăm. Nếu không thành, vậy cô coi như đến thăm bệnh nhân, càng không có gì phải kiêng kị.

Khi Tô Nhiên đến, Hà Kiến Quốc đang nhóm lửa đun nước. Nước sôi, khí nóng xen lẫn khói bay lên, Hà Kiến Quốc chống gậy chân thấp chân cao đang định đi rót nước.

Tô Nhiên sợ chết khiếp, ném hết đồ trong tay xuống đất, xông lên, cầm lấy ấm nước trong tay anh, lớn tiếng nói, “Anh không muốn sống nữa à? Ấm nước cũng không có mắt đâu.”

Hà Kiến Quốc không ngờ Tô Nhiên sẽ đến, hơn nữa còn đến vào lúc này. Từ lúc Tô Nhiên cố gắng giảm bớt liên lạc và gọi điện thoại cho Hà Kiến Quốc, Hà Kiến Quốc tưởng rằng Tô Nhiên có người mới, đương nhiên không nên có bất cứ liên hệ nào với anh, Hà Kiến Quốc cũng cực kỳ tự giác không liên lạc với Tô Nhiên.

Tô Nhiên xách nước vào nhà, sắp xếp lại túi và đồ Hà Kiến Quốc mới ra cửa nhặt vào.” Trời rất lạnh anh đun nước làm gì? Đi còn không vững kia kia.”

Nhìn hoàn cảnh căn phòng của Hà Kiến Quốc, đây là ký túc xá cho công nhân viên chức độc thân bình thường nhất, cô uất ức thay anh, nói: “Anh thay công ty một sống một chết hơn nửa đời người, cũng coi như đại công thần, thế mà lại để anh sống ở nơi như thế này!”

Hà Kiến Quốc giải thích: “Anh mới trở về, công ty chưa kịp sắp xếp. Hơn nữa ký túc xá công ty vốn ít, những phòng kia đương nhiên phải cho những người có gia quyến, một mình anh ở phòng lớn như vậy cũng không tiện, không bằng ở phòng nhỏ hơn một chút, quản lý cũng tiện.” Sau đó lại hỏi Tô Nhiên “Sao em lại tới đây?”

Nói đến đây, Tô Nhiên cũng im lặng chỉ nhìn chân Hà Kiến Quốc: “Không phải chân anh bị thương sao? Em đến thăm anh.”

Hà Kiến Quốc thấy cô cứ nhìn vào chân mình, quang minh chính đại đuổi chân ra, “Xem đi, cũng đã sắp khỏi rồi.” Nói xong, xoay xoay cổ chân cố sức xoay hai lần, khổ nỗi Tô Nhiên luôn luôn thông minh hơn Hà Kiến Quốc, không nhìn chân anh mà nhìn mặt anh, nhìn đến mức Hà Kiến Quốc không chịu nổi, hơi đỏ mặt nói: “Thực ra cũng gần khỏi rồi. Hơn nữa đây chưa là gì, trước kia ở Tây Tạng còn từng bị nặng hơn, có mấy lần suýt nữa nguy hiểm đến tính mạng, điều kiện nơi đó cũng không bằng ở đây, anh còn sống được nữa là.” Nói đến đây anh mới nhận ra mình lỡ lời, ngắc ngứ, im lặng nhìn Tô Nhiên.

Tô Nhiên thấy anh không nói, cũng không hỏi, nhưng trong lòng chua xót giống như ăn quả mận tháng hai vậy, quả mận chỉ to như ngón cái, nhưng ăn vào có thể khiến người ta nhăn mặt nhú mày, cả người chua xót, cô khẽ nói: “Sao anh không đi viện?” Ở cái ký túc xá trống trơn không ai chăm sóc, muốn dùng nước ấm cũng phiền toái.

“Không cần thiết phải nằm viện, anh cũng nằm viện rồi, bác sĩ nói có thể xuất viện, chỉ cần đúng hạn đi đổi thuốc là được, chút thương tích này thật sự không đáng ngại.” Hà Kiến Quốc nhấn mạnh, anh sợ Tô Nhiên lo lắng, cả đời này đều sợ cô lo lắng, anh sợ cả việc khiến cô lo lắng nữa.

Tô Nhiên không tranh cãi với anh, đi rửa rau quả vừa mua, cho Hà Kiến Quốc một quả táo đỏ Mỹ. Hà Kiến Quốc lấy lòng cầm lấy: “Vừa khéo anh đang muốn ăn, không ngờ em đã mua rồi.”

Tô Nhiên còn làm một chút cơm chiều cho Hà Kiến Quốc. ChHà Kiến Quốc không có nguyên liệu, có cũng đã không còn tươi, có lẽ do chân bị thương đi lại không tiện nên anh chỉ ra ngoài mua một lần về dùng dần. Nhưng Tô Nhiên vẫn cố làm được ba bốn món, sau đó cô vứt hết đồng rau đã sắp héo vàng. Hà Kiến Quốc chỉ dám nhìn cô làm, không nói gì.

Hà Kiến Quốc cũng không kiêng ăn, nấu cái gì ăn cái đó, hơn nữa ăn rất sạch sẽ, còn tranh rửa bát. Tô Nhiên lạnh lùng lườm anh, anh mới chịu thôi đi ra xem TV.

Tô Nhiên lại đến siêu thị một chuyến mua chút rau quả tươi bỏ vào tủ lạnh, lúc đi đã sắp mười giờ rồi.

Tô Nhiên nói: “Em đi đây.”

Thực ra cô muốn Hà Kiến Quốc tiễn cô xuống tầng, nhưng Hà Kiến Quốc chỉ gật đầu, nói: “Đã muộn rồi, lúc em gọi xe nhớ nhớ lại biển số xe cho anh, biết không?”

Chương 3

Hôm sau Tô Nhiên lại đến thăm Hà Kiến Quốc một lần, càng đến thường xuyên cô càng lo cho Hà Kiến Quốc, chỉ sợ anh đụng vào đâu đó. Cuối cùng cô đề nghị Hà Kiến Quốc dọn đến nhà mình. Mới đầu Hà Kiến Quốc

không đồng ý, nhưng Tô Nhiên đây đưa không ngừng, chiêu này của Tô Nhiên cả đời chỉ dùng với Hà Kiến Quốc, bởi vì chỉ có Hà Kiến Quốc mới chịu nổi tính cách này của cô.

Cuối cùng Hà Kiến Quốc đồng ý, đó là lần đầu tiên Hà Kiến Quốc đến nhà Tô Nhiên. Nhà hai tầng rất lớn, tùy tiện dùng một góc cũng có thể cho Hà Kiến Quốc ở.

Tô Nhiên thoải mái cũng an tâm, không cần chạy qua chạy lại hai nơi, cũng không cần lo lắng đề phòng.

Sắp đến năm mới, Hà Kiến Quốc không cần chống gậy nữa, hai người cùng đi siêu thị chuẩn bị đồ tết. Tô Nhiên muốn mua sủi cỏ đông lạnh, nhưng Hà Kiến Quốc lại nói mua bột mì về anh làm là được.

Tô Nhiên đã hai năm chưa ăn sủi cỏ tự làm. Từ sau khi mẹ qua đời, cô chưa từng ăn. Lúc nhìn Hà Kiến Quốc gói, Tô Nhiên muốn đi hôn anh, ôm anh nói: Hà Kiến Quốc anh tha thứ cho em được không? Không biết từ khi nào thì Tô Nhiên đã cảm thấy không phải cô tha thứ cho Hà Kiến Quốc, mà là Hà Kiến Quốc tha thứ cho cô rồi.

Mùng tám tết, Tô Nhiên và Hà Kiến Quốc đi gỡ thạch cao, vừa khéo khi đó Hà Kiến Quốc có chút không thoải mái, Tô Nhiên liền kéo anh làm kiểm tra sức khỏe toàn diện một lần.

Hà Kiến Quốc đã gần khỏi, cũng suy nghĩ đến chuyện chuyển đi, cô nam quả nữ sống chung một nhà không tốt. Tô Nhiên đã hơn ba mươi, cũng cần lập gia đình, nếu hồng thanh danh, về sau sẽ khiến người ta nói ra nói vào.

Hà Kiến Quốc bên này nghĩ muốn chuyển đi, Tô Nhiên bên kia lại nhận được tin tức xấu.

Thận Hà Kiến Quốc xuất hiện vấn đề, trên tờ xét nghiệm của bệnh viện viết rành mạch nhưng Tô Nhiên không tin. Tô Nhiên đang định phản bác, Hà

Kiến Quốc lại gọi tới, bảo cô về sớm một chút. Tô Nhiên đồng ý, lại không biết đáp lại câu trả lời của bác sĩ thế nào.

Vừa vào nhà, Hà Kiến Quốc đã ra đón, ngồi xuống, Hà Kiến Quốc cũng có chút vội vàng muốn nói.

Thực ra, Hà Kiến Quốc vẫn không biết nên bắt đầu nói như thế nào, lời này thật khó nói nhưng không thể không nói. Giống như nhặt được một tờ xổ số ở nhà bạn, kết quả lại trúng năm trăm vạn, nói hay không nói đều là vấn đề.

Mà Tô Nhiên bên này cứ nhìn chăm chăm Hà Kiến Quốc, giống như sợ không cẩn thận anh sẽ đột nhiên biến mất. Sau đó cô thấy hành lý của Hà Kiến Quốc bên cạnh bàn trà, cô không hiểu.

“Nhiên Nhiên, vết thương của anh khỏi rồi, cho nên anh có thể chuyển đi rồi.”

Tô Nhiên không nói gì chỉ nhìn anh. Hà Kiến Quốc không thể không nói thêm “Em xem, chúng ta đã ly hôn lâu như vậy rồi, ở cùng nhau sẽ làm người ta nói ra nói vào. Tuy rằng, hai ta trong sạch nhưng người khác không nghĩ như vậy. Đàn ông như anh thì không sao, nhưng em là phụ nữ, như vậy không tốt!”

Tô Nhiên vẫn không nói gì, nhìn anh, giống như đang nhìn một người ngoài hành tinh.

“Em xem, anh ở đây cũng không tiện, anh biết em có bạn trai, tên Mike đúng không? Nhưng anh thấy hơn một tháng rồi em không gọi cho anh ta lần nào, anh ta cũng thế. Em vừa tan tằm đã về nhà, dành hết thời gian cho anh, như vậy sao được?”

Lần này rốt cuộc Tô Nhiên không ngồi yên được nữa, đứng bật dậy, nhảy lên người Hà Kiến Quốc, môi áp vào môi Hà Kiến Quốc. Tô Nhiên òa

khóc, từng giọt từng giọt nước mắt rơi xuống, khóc đến mức ngũ tạng lục phủ đều run

Hà Kiến Quốc nhắc tay, muốn kéo giãn khoảng cách với Tô Nhiên, nhưng Tô Nhiên cũng rất cố chấp. Cô không buông, cắn môi Hà Kiến Quốc, áp lên mặt anh, cổ anh, òa khóc.

Sau đó, cô nức nở nói: “Hà Kiến Quốc, em yêu anh, em yêu anh, em yêu anh!” Cô nói em yêu anh rất nhiều lần, tựa như muốn bù lại hơn mười năm cô nợ anh.

Hà Kiến Quốc kinh ngạc, để Tô Nhiên nói hết. Tô Nhiên nói mệt, khóc mệt, cổ họng cũng rát, kiệt sức dựa vào vai Hà Kiến Quốc, “Em nhớ anh, Hà Kiến Quốc, em nhớ anh.”

Hà Kiến Quốc ôm cô, đã mười mấy năm, anh chưa bao giờ thấy Tô Nhiên kích động như vậy.

Tô Nhiên lại hôn anh, lúc này Hà Kiến Quốc phản ứng lại, gọi tên cô như muốn dò hỏi: “Nhiên Nhiên?”

Sau đó anh nhắm mắt, Hà Kiến Quốc xoay người đè cô xuống.

Tô Nhiên nằm ở trong lòng Hà Kiến Quốc có chút lười nhác, “Tĩnh rồi?”

Tô Nhiên dịu ngoan như con mèo nhỏ gật đầu. Sau đó, nghĩ nghĩ lại cảm thấy không hiểu.” Bao lâu rồi anh không chạm vào phụ nữ?”

Hà Kiến Quốc chỉ cười không nói.

“Năm? Một năm? Hai năm? Ba năm? Năm năm?” Tô Nhiên đoán, nhưng Hà Kiến Quốc cũng chỉ lắc đầu.

Tô Nhiên có chút mừng thầm, sau đó nghĩ: “Chẳng lẽ anh chỉ chạm vào mỗi mình em sao?”

Hà Kiến Quốc cầm tay Tô Nhiên hôn một cái, cười mờ ám, nói: “Vẫn là bà xã tốt nhất!”

Tô Nhiên không khỏi không đặc chí vừa lòng, nhưng lại vẫn làm nũng: “Gạt người, Tạt Mỗ thì sao? Xinh đẹp như vậy anh cũng không chạm vào?”

“Tạt Mỗ cái gì?” Sau khi phản ứng lại, anh nhìn Tô Nhiên: “Nhiên nhiên, không phải khi đó em ghen nên mới đi đấy chứ?”

Tô Nhiên nghiêng người, giả vờ tức giận, sau một lúc lâu lại xoay người, thay đổi giọng điệu và sắc mặt, tựa vào lòng Hà Kiến Quốc, khẽ hỏi: “Vậy mấy năm nay, anh làm thế nào?”

Hà Kiến Quốc ôm Tô Nhiên, “Nhiên Nhiên, anh sẽ đối xử tốt với em cả đời.” Lời này giống hệt như đêm tân hôn đó, Tô Nhiên chỉ cảm thấy như được ăn mật, hoàn toàn đã quên chuyện Hà Kiến Quốc có bệnh.

“Anh còn chưa nói với em, mấy năm nay anh làm thế nào?” Tô Nhiên có ý đùa anh, nhất quyết không tha.

Hà Kiến Quốc cũng cười, vén chăn lên, đè Tô Nhiên xuống người, chỉ cảm thấy hôm nay Tô Nhiên vô cùng xán lạn xinh đẹp, “Giờ đã có bà xã rồi, không cần nhịn nữa.

Làm bộ muốn cởi quần áo Tô Nhiên, Tô Nhiên không thoát được nhưng vẫn cố chấp, “Anh nói cho em biết trước, mấy năm nay anh làm thế nào đã.” Cuối cùng cô nghe thấy Hà Kiến Quốc nói một câu, đây là bí mật chung của đàn ông toàn thế giới.

Chương 4

Hà Kiến Quốc và Tô Nhiên làm hòa, Hà Kiến Quốc đương nhiên sẽ không chuyển đi nữa, hai người thương lượng muốn đến cục dân chính đổi giấy ly hôn thành giấy chứng nhận kết hôn.

Chuyện duy nhất khiến Tô Nhiên lo lắng đó chính là bệnh tình của Hà Kiến Quốc. Bác sĩ nói nên sớm nhập viện, Tô Nhiên cũng muốn vậy, nhưng Tô Nhiên không biết nên nói với Hà Kiến Quốc thế nào, chỉ sợ Hà Kiến Quốc hiểu lầm cô là vì biết bệnh tình của anh mới quay lại với anh.

Tô Nhiên định chờ phục hôn, sổ xanh đổi thành sổ đỏ, Hà Kiến Quốc cũng phải bó tay thôi. Đến lúc đó, trên luật pháp họ đã là vợ chồng chính thức rồi.

Nhưng Tô Nhiên không có may mắn đó, chưa đợi được đến lần kết hôn thứ hai Hà Kiến Quốc đã phát hiện ra.

Tô Nhiên cho rằng cô giấu rất khá, Hà Kiến Quốc sẽ không lục đồ của cô cho nên cô còn cố tình giấu ở dưới một gói băng vệ sinh.

Nhưng Hà Kiến Quốc vẫn phát hiện ra. Tô Nhiên vừa trở về đã thấy Hà Kiến Quốc nghiêm túc ngồi trên ghế. Hà Kiến Quốc sẽ không phát giận với Tô Nhiên, ngay cả nói lớn tiếng cũng không, có một số người nhất định luôn có thể áp đảo người bên cạnh. Cho dù chửi, rần, rang, xào hay nấu, anh cũng hết cách với cô.

Cho nên, khi thấy Hà Kiến Quốc giống Bao công đen mặt ngồi đó, Tô Nhiên biết đại sự không ổn.

Hà Kiến Quốc không nói gì chỉ cầm bệnh án ném lên bàn, Tô Nhiên sợ chết khiếp.” Đây là cái gì?”

Tô Nhiên biết lúc này lảng tránh cũng vô dụng đành nói: “Bệnh án, của anh.”

“Được lắm.” Hà Kiến Quốc cũng không nói gì, “Hôm nay anh sẽ chuyển đi.”

“Ai cho anh chuyển đi? Em không đồng ý.” Tô Nhiên cắn răng.

Cuối cùng, Hà Kiến Quốc vẫn chuyển ra ngoài, nhưng không được an ổn bao lâu, Tô Nhiên đi theo Hà Kiến Quốc tới công ty anh ‘ngồi thiền’.

Hà Kiến Quốc đi làm, cô chờ trước cửa nhà xưởng, không nhúc nhích, đã ngồi là ngồi suốt cả một buổi sáng hoặc buổi chiều. Hà Kiến Quốc về ký túc xá, cô cũng đi theo, nhưng không vào nhà, chỉ ngồi ở cửa, đến khuya mới đi, vừa rạng sáng đã lại đến.

Tô Nhiên muốn ôm cây đợi thỏ, Hà Kiến Quốc chính là con thỏ của cô, đánh mất một lần, không nỡ đánh mất lần thứ hai.

Dần dà cũng khiến cho mọi người chú ý, bảo vệ đến hỏi Tô Nhiên, Tô Nhiên nói, Hà Kiến Quốc là chồng cô, anh ấy đang giận dữ. Cấp trên cũng đến nói chuyện với Hà Kiến Quốc, bảo rằng: Nam tử hán đại trượng phu nên rộng lượng một chút, vợ chồng cãi nhau đầu giường ầm ĩ cuối giường hòa.

Hà Kiến Quốc nổi giận đùng đùng lôi Tô Nhiên vào nhà nói: “Xăng bậy, anh và em đã ly hôn, sao có thể là vợ chồng?”

Tô Nhiên nói: “Anh và em có ‘quan hệ’ vợ chồng đấy.” Cảm giác giống như có một cái hố, cô biết sớm hay muộn sẽ có ngày này cho nên trước đó mới dụ dỗ Hà Kiến Quốc lên giường.

Hà Kiến Quốc tức không phản bác được, “Không tính. Là em bày mưu trước.”

Tô Nhiên vẫn mặt không đỏ tim không đập mạnh: “Được rồi, vậy em đến đồn công an tự thú, nói em xxx anh.”

Tô Nhiên là kiếp nạn cả đời Hà Kiến Quốc, tốt hay xấu cũng đành phải chịu.

Sau đó Tô Nhiên dứt khoát từ chức, không làm thì thôi, đã làm thì phải làm đến cùng. Ngày nào Hà Kiến Quốc còn không về cùng cô, ngày ấy cô sẽ không quay đầu lại. Nhưng khi bắt đầu tính ngày, Tô Nhiên cũng sợ bệnh của Hà Kiến Quốc chuyển biến xấu.

Cuối cùng, cô dứt khoát cả ngày không đi. Anh nghĩ sớm hay muộn cô sẽ chịu không nổi. Ngày đó tuyết rơi rất lớn, Tô Nhiên đứng ở trong tuyết, nhớ về lần đầu tiên cô gặp Hà Kiến Quốc. Lúc té xỉu, cô nghĩ: Thật khéo.

Hậu quả là tác dụng phụ quá lớn, Hà Kiến Quốc chuyển thẳng vào khách sạn ở. Tô Nhiên nhìn khách sạn, nghĩ về Hà Kiến Quốc: Bây giờ anh đối xử với em như vậy, sớm hay muộn em cũng sẽ trả thù, về sau cho anh gánh chịu hậu quả.

Ngày ngày, Tô Nhiên đều gọi điện thoại cho quản lý khách sạn, đưa bệnh án của Hà Kiến Quốc ra, nói: “Nếu không muốn Hà Kiến Quốc về sau chết ở trong khách sạn, tốt nhất lập tức bắt anh trả phòng.”

Khách sạn Hà Kiến Quốc ở cũng khéo léo rút lui. Ban đầu Hà Kiến Quốc còn không hiểu, nhưng khi thấy Tô Nhiên anh cũng hiểu ra. Cuối cùng, Hà Kiến Quốc cũng chuyển về nhà Tô Nhiên, nhưng vẫn không thêm để ý đến Tô Nhiên, phòng của anh luôn luôn khóa trái, chỉ sợ Tô Nhiên đi vào.

Tô Nhiên nghĩ, tương lai còn dài mà, không sợ anh trốn em.

Hà Kiến Quốc đến bệnh viện, lấy thuốc, nhưng không nhập viện. Tô Nhiên cũng không vội, nghĩ, chớ sợ chớ sợ, anh ấy còn đang ở cạnh cô.

Tô Nhiên online mỗi ngày, hỏi thăm khắp nơi về cách trị liệu suy kiệt thận, thực ra vẫn có thể chữa, tìm được thận thích hợp là ổn. Nhưng kinh phí là

vấn đề lớn. Tô Nhiên cầm sổ tiết kiệm đếm tiền, cái này đối với Tô Nhiên không phải vấn đề, hai mươi, ba mươi vạn, Tô Nhiên có thể chi trả được.

Tô Nhiên mỗi ngày nghiên cứu thực đơn, muốn thực liệu [3]. Sáng sớm mỗi ngày cô rời giường, ra chợ mua nguyên liệu tươi mới nhất, sau đó tốn cả buổi sáng hoặc buổi chiều hầm cách thủy

[3] Thực liệu, còn gọi là thực trị (dietetic therapy) , là phương pháp căn cứ theo lý luận của y học cổ truyền tiến hành lựa chọn các thực phẩm phù hợp (đơn thuần hoặc phối ngũ với các vị thuốc) để gia công chế biến thành các đồ ăn thức uống, hướng dẫn rèn luyện thói quen và nếp vệ sinh ăn uống hợp lý nhằm mục đích phòng chống bệnh tật, bảo vệ và nâng cao sức khỏe.

Hà Kiến Quốc không ăn, nhưng Tô Nhiên có rất nhiều cách để trị anh. Hà Kiến Quốc không ăn đồ cô nấu, cô cũng nhất quyết không ăn gì. Một ngày, hai ngày, xem ai hơn ai. Nhịn một ngày, khuôn mặt nhỏ chỉ bằng bàn tay của Tô Nhiên đã trắng bệch, không còn chút máu nào rồi.

Cuối cùng Hà Kiến Quốc vẫn nhận thua, là do anh làm hư, Tô Nhiên luôn luôn do anh làm hư.

Tô Nhiên không tranh cãi với Hà Kiến Quốc, dăm ba ngày anh không nói nửa câu với cô cũng không sao, cô chờ được. Nhưng buổi tối, nằm trong chăn, cô luôn khóc một mình. Khóc xong, ngày hôm sau vẫn như vậy.

Cô nói với bạn mình, cô nợ Hà Kiến Quốc hơn nửa đời, dùng nửa đời sau để trả.

Cuối cùng, Hà Kiến Quốc cũng cảm động, bạn của Tô Nhiên nói với anh: “Kiến Quốc, tôi không biết giữa anh và Tô Nhiên rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Tôi biết anh không để ý đến cô ấy là vì muốn tốt cho cô ấy, nhưng anh thật sự cảm thấy như vậy là tốt cho cô ấy sao? Mấy năm nay cô ấy đã trải qua những gì, chính cô ấy biết, cô biết cái gì tốt cho mình, cái gì không tốt. Lúc còn trẻ hành động theo cảm tính ly hôn với anh, sau đó cũng đã hẹn hò

với người khác, đã đi đến mức nói đến chuyện cưới xin rồi, chức vị cũng cao như vậy, tiền cũng không ít, danh lợi song thu. Nhưng cô ấy luôn nói. Cô nói anh là người đời này cô ấy không thể buông ra nhất, người cô ấy muốn bồi thường nhất cũng là anh. Tôi biết anh sợ, không may mình xảy ra chuyện sẽ khiến cô ấy chịu tổn thương lớn hơn. Nhưng anh nhầm rồi. Tô Nhiên không phải đứa bé mới mười mấy tuổi, so với anh cô ấy còn hiểu cảm giác đối mặt với sinh lão bệnh tử hơn. Cô ấy sợ hãi tiếc nuối, sợ hãi không may anh đi rồi cô ấy còn rất nhiều chuyện, rất nhiều lời, rất nhiều bồi thường chưa cho anh. Chẳng lẽ anh cũng hi vọng, cả đời cô ấy mang theo những tiếc nuối này già đi sao? Chúng ta đều hiểu cô ấy, nếu để cho vướng mắc này tồn tại trong lòng, cả đời này cô ấy càng không thể chấp nhận ai khác mà sống cuộc sống anh hi vọng. Chỉ khi anh khiến cô ấy cảm thấy không uổng, cô ấy mới có thể yên tâm thoải mái bắt đầu một cuộc sống mới, sau đó quên anh.”

Về nhà, Tô Nhiên lại đang hầm cách thủy, cô thông minh không gọi Hà Kiến Quốc, chỉ dọn sẵn bát đĩa, chờ Hà Kiến Quốc. Hà Kiến Quốc ăn một miếng cô ăn một miếng, Hà Kiến Quốc ăn hai miếng cô cũng ăn hai miếng, Hà Kiến Quốc buông đũa xuống cô cũng buông. Không sai, Hà Kiến Quốc cảm thấy cô ấy nói quá đúng, Tô Nhiên là người chưa đụng đầu vào tường thì không chịu quay đầu. Anh cầm đũa tiếp tục ăn, Tô Nhiên cũng cầm lấy đũa gấp thức ăn vào miệng.

Đêm đó, Hà Kiến Quốc không khóa cửa phòng. Sau khi Tô Nhiên nói chuyện điện thoại với bạn, cô thử đi mở cửa. Cô hi vọng Hà Kiến Quốc suy nghĩ cẩn thận, như vậy tâm huyết của cô mới không uổng phí. Tay đặt lên tay cầm, tay Tô Nhiên run rẩy không ngừng.

Run run rẩy rẩy mở cửa phòng, Hà Kiến Quốc nằm trên giường lớn. Cô đóng cửa, ôm gối lăn mò trèo lên giường, nằm sát vào Hà Kiến Quốc, tay vắt ngang thắt lưng anh, ngực áp vào sau lưng anh, mặt vùi vào lưng anh.

Thật lâu sau tiếng nói của Hà Kiến Quốc vang lên “Nhiên Nhiên, làm gì vậy?” Câu nói này chứa đầy phiền muộn. Tô Nhiên khóc, lau nước mắt lên áo anh, nói một tiếng: “Em vui.”

Tất cả đều rất tốt, Tô Nhiên nghĩ, còn thiếu cái gì không đây? Còn thiếu Hà Kiến Quốc một đứa con, đúng! Một đứa con.

bệnh không thể sinh hoạt vợ chồng nhiều. Tô Nhiên đến bệnh viện một lần, xét nghiệm chính xác thời kỳ rụng trứng, chỉ cần một lần là được, cô sẽ không quá tham lam.

Đêm đó, Tô Nhiên chủ động, Hà Kiến Quốc không chịu nổi, cởi quần áo Tô Nhiên, cầm lấy áo mưa, lại bị Tô Nhiên ngăn cản.

Hà Kiến Quốc dỗ cô, vẫn cố ý lấy. Tô Nhiên bất đắc dĩ nói: “Kiến Quốc, chúng ta sinh một đứa đi!”

Bùm một tiếng, Hà Kiến Quốc như bị rót nước lạnh, tỉnh táo lại không ít, thu hồi dục vọng, nhìn Tô Nhiên.

Sau đó, nằm qua một bên, nhắm mắt lại chuẩn bị ngủ. Tô Nhiên không chịu, kê bên anh, không ngừng cố gắng châm ngòi.

Không thành công, cô liền khóc. Bộ dáng tội nghiệp khiến Hà Kiến Quốc không đành lòng, lại ôm lấy cô. Đây chính là hiệu quả Tô Nhiên muốn, sau đó cô liền hòa theo Hà Kiến Quốc. Thấy chuyện sắp thành công, Hà Kiến Quốc lại cầm lấy đôi tay không an phận của Tô Nhiên, hôn lên mặt Tô Nhiên: “Nhiên Nhiên, ngoan, ngủ đi! Chúng ta không làm, bảo bối.”

Tô Nhiên nhất định không chịu, Hà Kiến Quốc chỉ đành dịu dàng khuyên bảo.” Nhiên Nhiên, em nghĩ lại xem, nếu chẳng may anh mất, một mình em làm sao nuôi con? Đến lúc đó, em lớn tuổi, ly hôn một lần, còn có con, ai dám lấy.”

Lời này chạm đến nỗi đau của Tô Nhiên, chết, cho tới bây giờ cô cũng không dám nhắc đến.” Ai nói em muốn tái hôn?”

“Em không tái hôn thì phải làm sao? Chẳng may anh đi, vậy em sẽ chỉ còn lại một mình?”

Tô Nhiên lắc đầu, “Anh sẽ không chết, sẽ không chết.”

Hà Kiến Quốc quyết định thừa dịp đêm nay nói cho rõ ràng.” Nhiên Nhiên, chúng ta không cãi nhau, chỉ cần thận suy nghĩ một chút. Làm một người trưởng thành, bình tĩnh cần thận suy nghĩ hiện tại và tương lai, đừng vì hiện tại nhất thời hồ đồ mà làm chuyện khiến mình hối hận cả đời.”

Tô Nhiên phản đối, đời này cô nghĩ còn chưa đủ nhiều sao? Cái gì cũng nghĩ, cuối cùng mới phát hiện ra đều là suy nghĩ quá nhiều, nghĩ vô ích. Bắt lấy Hà Kiến Quốc mới là việc quan trọng nhất trong cuộc đời này.

“Chúng ta giả thiết thôi không được, chỉ giả thiết thôi. Chẳng may anh không qua khỏi, chết đi, đứa bé còn chưa được sinh ra, em cũng không có người thân chăm sóc, em đã từ chức, anh sinh bệnh nằm viện còn có thể phải tốn một khoản tiền lớn, không để lại được cho em cái gì. Đến lúc đó em vừa phải chăm sóc con vừa phải tìm việc, em nghĩ lại xem sẽ vất vả đến mức nào?”

“Không, anh sẽ không chết, anh chết em cũng sẽ chết theo anh.”

Bốp một tiếng, một cái vang dội đánh lên mặt Tô Nhiên, năm dấu ngón tay hiện lên mặt cô. Tô Nhiên lại nín khóc, Hà Kiến Quốc lúc ấy mới chột nhận ra mình vừa làm gì. Nhưng anh sợ nhất là Tô Nhiên nói câu này, Tô Nhiên đã không còn là thiếu nữ mười mấy tuổi, vì sao phụ nữ ba mươi mấy tuổi lại vẫn có thể nói những lời như vậy?

Hà Kiến Quốc giang tay ôm Tô Nhiên vào trong ngực, Tô Nhiên lại òa khóc, nghẹn ngào nói: “Hà Kiến Quốc, em muốn có con với anh.”

Cuối cùng, vẫn thành công, yêu cầu duy nhất của Hà Kiến Quốc là không mang thai, một lần sẽ không mang thai ngay được.

Hà Kiến Quốc nằm viện, Tô Nhiên ở trong bệnh viện cùng anh nửa bước không rời, hai người thường xuyên nằm ở trên giường thủ thi.

Cuối cùng, Hà Kiến Quốc có thể phẫu thuật.

Ngày đó thời tiết rất đẹp, ánh mặt trời xán lạn.

Tô Nhiên nhìn Hà Kiến Quốc được đẩy vào phòng mổ, vuốt bụng nghĩ:

“Hà Kiến Quốc, em là vợ của anh!”

HẾT.

Table of Contents

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)